

Библитека ПОЕЗИЈА
књига четврта

Драган Бунарџић БЕЗДУШЈЕ

Издавач:

ДОМ КУЛТУРЕ „РИБНИЦА“
КРАЉЕВО, Излетничка 2

За издавача:

ВЕРОСЛАВ СТЕФАНОВИЋ

Уредник:

ДИМИТРИЈЕ ЈОВАНОВИЋ

Рецензенти:

РАДОСЛАВ ВУЧКОВИЋ
ЗОРАН ВУЧИЋ
ЗОРАН ТУЦАКОВИЋ

Техничко уређење:

ЗОРАН ТУЦАКОВИЋ
АЛЕКСАНДАР МАРИЧИЋ

Штампа:

„КВАРК“, Краљево

Тираж:

300 примерака

СIP-Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

БУНАРЏИЋ, Драган

Бездушје / Драган Бунарџић. - Краљево :
Дом Културе „Рибница“, 2006. (Краљево :
Кварк). - 94. стр. ; 21cm - (Библиотека
Поезија / [Дом Културе „Рибница“, Краљево]
; књ. 4)

Тираж 300. - Стр. 5-7: Оплемењено црnilо /
Зоран Туцаковић. - Белешка о писцу : стр.
93. Речник мање познатих речи: стр. 94.

ISBN 86-903857-6-2

COBISS. SR-ID 133801228

Драган Бунарџић

БЕЗДУШЈЕ

Дом културе „Рибница“
Краљево, 2006.

ОПЛЕМЕЊЕНО ЦРНИЛО

Људи који добро познају Драгана Бунарџића, заточника песме што пева саму себе и волшебника који мир налази у пределима живућих снова, умеју да, чак и у тренуцима највеће песникове распојасаности и препуштања благословеном хедонизму, разлуче сету од свеједности у његовом погледу. Чак и кад понајвише изгледа помирен, Бунарџић је поетски узнемирен, одзвања у њему зов муза, старословенских богиња пролећа, воде и музике. Успешно се песник одупире подмуклом намигивању суђаја које хоће да му сапну душу. Иако на почетку ове збирке препоручује слободно испијање отрова, јер „у њему се истина крије“, а на крају моли Господа да га узме што пре док личи још на човека, тиме није затворио властити круг трагања за лепотом и узвишеношћу.

У две поеме, два стуба ове збирке, саткано је све оно што је последица година и година промашеног живљења на овим просторима: осећај генерацијске изгубљености и неприпадања злехудом времену, горки хумор, оправдани цинизам, опраштајућа осуда људске глупости и поводљивости. БЕЗДУШЈЕ је слика поразног времена, и слика једног дана који почиње ноћу и завршава се јутром без сванућа, при чему је обесмишљеност потцртана глупавим новинским насловима. ЈАКША је невероватна мешавина пушкиновске лирике, асфалтног провокативног песништва, народско-војничких поскочица и епских тужбалица, при чему везивно ткиво остаје неразградиво. У БЕЗДУШЈУ песник своју слику ствара бојама које се, додуше тешко, али ипак некако могу наћи на црном тржишту илузија и греха, док у ЈАКШИ боје прави сам и меша их у властитој крви. Два приступа, а опет исти рукопис.

Називи поглавља нису само омаж песницима пред чијим песмама Бунарџић остаје удивљен (Драинац, Брана Петровић, Јесењин), већ и слика тројства песникове природе: бескрајне глади за лепотом, херојске сатире која се диже над пострадањем и бесмислом чак и када цинично зазвучи и наливајуће туге због огрешења људског рода о самог себе. Посебно треба уочити време настајања песама, зарад сазнања да је тројство нераскидиво и временом неомеђено. И кад је свуд у својој земљи странац, човек коме је живот бачен на ломачу, коме се пусте жеље дробе као морски таласи о жал, кога све стазе воде у порицање Света, који је опкољен људима а далеко од људи, и не зна за бол ни за срамоту пошто живи биљним животом, песник чува у себи благе дане детињства, волшебан драгуљ који у себи прелама тајну жене, и никако не пристаје да се прилагоди јер би се у супротном одрекао слободе. И тако неприлагођен и собом осмишљен, шиба по стаду које радосно блеји тапкајући за чинијом соли на путу до кланице, по људима што се у керове премећу, по гусеницама, пантљичарама и црвима, лудацима који државу воде, по људима-бројлероидима, хуљама и Јудама, дивним племићима пасмине пасје... И мушким стихом пева оду Карађорђу, његовој прекости и праведности, као и (не)знаном модерном хајдуку коме је прва заповест да остане човек у погубном времену.

Имао сам прилике да од неколицине чујем хвалу Бунарџићевог песништва, али и унисоно запажање да је „много црн“, односно да у његовим песмама црnilо преовлађује. И код свих се у оку и на уснама могло разазнати неизговорено питање: зашто? А ту неколицину убрајам у разборите и поштене људе. Дуго сам размишљао: смета ли даље

доливање црнила у црнилом пуне чаше наших живота? Можда. Ипак, пре ће бити да је сваки од њих утврдио себе у спознаји Бунарџића, и створио модел у односу на који одступање није дозвољено, при чему црnilо одудара од Бунарџића душевног, кротког, мирног, ђутљивог и смерног, али и Бунарџића-боема, распеваног кад беседи и кад пева, помамног, разбарушеног и насмејаног.

Али - зар је свако црnilо *црnilо*? Зар је боље онако разблажено, сиво и досадно? Песник који прави компромисе и пристаје на помиреност није песник, и скрива сиђушно ЈА у љуштури коју од његове душе и тела праве други, којима таласи сметају јер нису зауздани, а при том сваки час на обалу избаце неочекивано и непожељно. Богу хвала, Бунарџић није такав „песник“, нити су његове песме песмуљци. Као што је Пит Таунсенд, свирајући гитару у легендарној рок-групи ХУ, умео то да ради на начин да одлеђу комади мяса са јагодица прстију (чувена „ветрењача“), тако и песник дроби своју душу и њене комадиће утискује у стихове и строфе. А бездушје из назива ове књиге симбол је бездушног времена, и људи спремних не да продају душу, него да се ослободе ње као сувишног терета. Ако је то слобода, поручује нам Бунарџић песмом и животом, боље да будем роб својој души.

Зоран Туцаковић

ГРАЂА ПЕСМЕ

Сваки је стих детаљ на слици,
свака је реч нека од бôја,
широко платно – душа је твоја,
где су сливени у једно: плач, смех и крици.

Без много накита да иде прича!
Када је увијеш у много фолија
губи се њена бит и чаролија,
нек буде јасна попут фијука бича.

Слободно додај што више отрова;
у њему се истина крије.
Попиј га с ризиком и да те убије
кад папазјанија буде готова!

1994.

Глад ми је бескрајна а руке вечно њразне
Р. Драинац

СТРАНАЦ

Странац.

У кући, у породици,
у свом граду, на улици,
странац.

У кафани, у постељи,
странац,
свуд у својој земљи,
странац.

26. II 1994.

* * *

Мед тече из наивног цвета –
А који кида себи латицу по латицу –
Решетке навлачи, мисли: не смета,
И лагано сипа отров у чашицу.
Ја се играм с црним врагом,
А на крају сам са снагом.

17. IX 1994.

НЕДОВРШЕНА ПЕСМА

Сањам неке небулозне снове
док у кревет тонем и самоћу:
луду децу, олупине нове,
паучином преплетену кућу...
Сањам неке небулозне снове,

преживљавам ужасне кошмаре:
с главом свиње и трупом кајмана
плази ми се змија, из мочваре,
која носи телеса преклана...
Преживљавам ужасне кошмаре:

из каљуге девојке се дижу,
опколе ме искежених уста,
па ме грле, милују и лижу,
низ браде им тече смола густа
и мрзну ме севером из уста.

Сваке ноћи имам страшне море:
сва се вода излије из мене,
рибља крљушт прекрије ми поре,
таласи ме спљескају о стене...
Сваке ноћи имам страшне море,

сањам неке небулозне снове,
кад потонем у црну самоћу:
луду децу, рушевине нове,
у том паклу са очима сове
бачен ми је живот на ломачу.

Беле ноћи! кад се чују петли
сиво јутро гледам препун страве:
не због снова који су протекли,
већ због триста пута горе јаве.
Беле ноћи! Кад се петли јаве!

9. XII 1994.

БАДЊИ ДАН

У живинарнику сам јутрос
нашао црклу кокош.

Цео дан ми је био такав.

Није сваки дан
Бадњи дан...

Кокош су до мрака
очерупале мачке.

Није сваки дан
Бадњи дан!

6. I 1995.

ЈУТРО НАКОН БЕСАНЕ НОЋИ

Бајати хлеб, паштета,
остаџи од котлета.
Уз шољу црне кафе
јевтина цигарета.
Кроз прозор гледам бело.
Главу, попут жирафе,
над градом Сунце диже.
Мрко, знојаво чело,
језиком зрака ми лиже:
„До ког си кутка света
доспео ноћас лафе?“
Јевтина цигарета
и шоља вруће кафе.

1995.

ПИСМО БРАТУ

Гадно су нас богови проклели —
чиме такве заслужисмо плате?
Од кад смо се задњи пут видели
пет година прође...

Драги брате!

Тешко ми је да замислим сада
на шта онај клинац данас личи!
И, ко вода, отиче ми нада
да ће икад овој страшној причи —
ко у филму — срећни расплет стићи,

да ћеш икад, ко бољих година,
кроз Краљево са мном прошетати,
да од вашег, од истарског вина,
икад више и кап ћу пробати.

Ал понекад, ко вечери ове,
док мећаве задње лишће требе,
моје мисли вашем крају плове...
И као да онда видим тебе:

са веранде зуриш ка пучини...
Иако су сливени у јаз
небо, море — можда ти се чини
да је можеш прећи, као газ.

Дробе нам се, брате, пуне жеље,
као морски таласи о жал.

Овде, код нас, и први снег веје...
До костију, попут подлог ножа,
пробија ме новембарски мраз.

„Будале су људи од старине,
будале ће остат довијека.“
Можда зато никада, Марине,
нећу видет град звани – Ријека.

новембра 1995.

* * *

Најављују време „ведрије и боље“.
Испијамо кафе, окрећемо шоље.
Под окнима снег се расипа ко брашно.
Не разумем ништа. И све ми је јасно.

2. II 1996.

МУШМУЛА

Кад склопим очи стоји још иста
као у благе дане детињства,
кад сам у њеној чазбеној чести
знао читаве сате провести.

Може да прича ко шта хоће:
мушмула је најслађе воће!
Под тобом гиба се море зелено,
над тобом плавет, проткана пеном.

Био сам дете, и зато сретан:
на јарболу крошње храбри капетан.
Уокруг живот – бајна пољана,
преда мном прелест надежних дана.

Године свирепо све снове рубе,
стварношћу надама крхају зубе...
Док једног јутра, као у чуду,
пренеш се насукан на неком спруду.

Сад: попут недеља дуги минути,
тишина урла, телефон ћути...
Напољу опет студен децембра
расипа целац од чистог сребра.

Ни она мушмула не стражи више
крај уџерице сељачке, где је
некада горело једно огњиште...

Г

С пустог имања и њу су макли,
да ме костима својим пресахлим
последњи пут, пре растанка, згреје.

децембра 2002.

* * *

Ти си мој драгуљ волшебан
под јармом чађавог неба.
Цвркућеш – а ја се смешкам
и браду прстима гладим.
И, успут, цинички упорно,
у теби грешку вребам,
која буди презрење,
која ће да ми те згади.

Мада, каткад, пожелим
срушити зид
што нас дели,
и теби приклонит луду
главу, као на пању,
ја опет себи велим:
„Да се не скрха о хрид,
боље је држати лађу
на безбедном одстојању“.

И, ма колико жудео
да те чврсто загрлим,
градим се тих и питом;
држи ме паничан страх
да те и нехотице,
овако незграпан, притом
од страсти полудео
просто не смрвим
у прах.

22-23. I 2003.

* * *

Највеће задовољство за које знам
у спарне летње дане:
да седим овако, уз пиће, сам,
у куту неке кафане
и, несморен каквим год било мислима
кроз окна погледом блудим –

опкољен људима,
далеко од људи.

лето 2003.

* * *

Ја нисам човек него биљка,
хибрид смрдљевка и босиљка.

Мој дом је саксија без рупе,
у њему
полако трунем у корену.

Пресахлим лишћем својих руку
давно не кријем јад и бруку:

зелене, црне, жуте бубе,
које ме једу попут губе.

Стабљику тела мог тек ветар
још иште,
да је одува на буњиште.

За стид већ не знам – чим сам гори,
тим се више гордим и зорим.

Нити ми смета, нити прија
кад нешто вене, или клија.

Зато што више у свом биљном
животу
ја не знам за бол, ни за срамоту.

3. II 2004.

ПОКИДАНЕ СТРУНЕ

Свакако
дивна је ствар
имати порода
макар и јазавцем био
и кад је непогода
зебсти над својим трагом
и с трепетом
гледати на небо

Стајати доследно
и пред медом
и пред једом
причешћивати се
љубављу ко
вином
и хлебом

Овако
овако је
свеједно

13. VI 2004.

Г

Склањај децу мајко моја иде злочинац
Б. Петровић

СТАРА ПЕСМА

Јовану Дучићу

Тог јутра је ушао у тор и дао општу амнестију. У руци је држао чинијицу са мало соли. Стаду, које је радосно истрчало на слободу показао је шта има и пошао својим путем. Стадо је кренуло за чинијом. Он се повремено окретао и бацао нехајне погледе на стадо које је за њим блејало и певало и отимало се о место за чинијом. Пут их је водио поред непрегледних ливада пуних лепе, сочне траве. С друге стране пута расло је густо багремово шибље, чије се лишће пресијавало од јутарње росе и просто мамило заблудело стадо. Али стадо је и даље по уском, црвеном друму, који је својим колоритом упадљиво одударао од своје околине, хрлило за чинијом и блејало и певало.

Понеко из те гомиле у више наврата успевао је да захвати благо из чиније; понеко је тек успевао да лизне мало соли па је бивао одбачен од примамљиве посуде; а многи нису ни окусили њену садржину; али сви су и даље помамно и са пуно наде јурили за њом, и блејали, и певали.

Сунце је усијало природу, попило росу, и чинија је убрзо била празна. Ретки срећници су је и даље облизивали, а стадо је упорно пратило и гурало се и отимало се о њену близину.

Сунце се већ лагано спуштало за обзорје и његови последњи зраци падали су на чинију која је и даље зијала празна.

А он је стао и окренуо се и осмехнуо се.
Стадо је сложено заблејало.
Онда је спустио чинију на земљу: стигао је до
задње станице.
До кланице.

Властељице, 21. VI 1994.

НЕКИ ЉУДИ

Свакодневно
неки људи –
сад пред ноге
сад на груди:

У керове
се премећу
мало цвиле
мало кевћу

Лижу руке
лижу чланке
нижу муке
лажи танке

Скрећу поглед
очи влажне
оне моле
оне траже

(Јад и чемер
тад ме вија –
растуже ме
ко Србија)

Кад извуку
неку хасну
окрену се
у смех прасну

18. XII 1995.

* * *

У зимско поподне мој пријатељ и ја
седели смо крај окна
у кафани
испијали вруће вино
и неку љуту шпиртуљу
гледали на улицу
ћаскали

На плочницима је било клизаво
као на уљу
људи су пролазили
снегови вејали

Седели смо крај прозора
један другом налазили мане
мотрили на улицу
и чекали да неко љосне

Човеку је потребно мало радости
у ове сиве дане

10. II 1996.

БЕЗДУШЈЕ

I град

Неонске рекламе,
црни сокачићи,
иза 21. часа –
кошница –
врви –
просјаци – просјакиње – просјачићи –
гусенице – пантљичаре – црви.

Са станице возови пиште.
Облаци плутају по реци.
Спрема се невреме –
грми.

На раскрсници –
удес –
мозак на калдрми.

Радозналци.
Кокице!
Переци!

Журим.
Пандури – војници – пандури –
гусенице – пантљичаре – црви.

Дискотеке –
ресторани –
загушљиви кафићи –
рејв журке –
концерти –
страже.

Трговци –
    пси –
        дрипци –
            фићфирићи –
НИКО НИКОМ НИШТА НЕМА ДА КАЖЕ
Конобар,
    још једну лозу ми дотури,
улица ће као гњиду
        да ме смрви.
Пандури – војници – пандури –
гусенице – пантљичаре – црви.

Стриптиз барови –
        хотели –
            кафане –
јавни клозети –
        паркови –
            педери –
туче, булажњења
        руље пијане –
клошари,
    ђаци,
        шофери –
и познаници,
        крпељи који сишу нерве.
Ђубришта –
    богаљи –
        мирис марихуане –
воњ зноја,
    сношаја,
        сперме.

Постери Вождова –
лица у грчу –
испод руке –
                    девојке?
                                    податне?
  вруће?

Хијене са бедом у наручју,
лицемери! Отворите
                                    јавне куће!

Киша. И ветар.
                                    У шал се увиј.
Тамне цвикере на нос.
  Зажмури.
Пандури! Војници! Пандури!
Гусенице!
                            Пантљичаре!
                                    Црви!

II соба

Нећу да гледам старе породичне фотографије,
сувише је дана лудо проћерданих;
не гледам глупаве америчке филмове
и сит сам порнографије,
без врапца у руци,

без голуба на грани,
не надам се ничему и не желим ништа,
ја сиромаштво носим ко златни ланчић о врату,
у мени горе цркве и огњишта,
све своје будуће дане ждерем као салату.

Из канализације деца нерођена вриште,
невино проливен живот кључа и вапи из блата,
трулеж разједа темеље појата и палата;
поезију сви пишу и нико је не пише,
милиони целата с омчама око врата!

Градови рађају наказе, државе лудаци воде,
и звезде су побегле од земаљске тмуше.
Прилагодити се значи одрећи се слободе,
пљунути на Бога, одрећи се душе.

Све несреће света нек ми се на плећа сруче
ја нећу да будем разборит;
гвожђе се обрађује вруће,
а човек док је ровит.

Људи су што и стенице и ма колико да их се гнушам
пред огледалом осећам одвратност највећу.
Никога вечерас нећу да слушам,
никог крај себе да видим нећу.

Ш *очај*

Мисли су ми расуте као Кумова Слама.
Тетурам по соби, пијан као брод.
Иза прљавог прозорског рама
зјапи напрсли небески свод.

Ноћ је тако тиха. Лепо је овако.

А ПСИ НЕК СТРАЖАРЕ ТУ ПРЕД МОЈИМ
ПЛОТОМ

Тупост, равнодушност? – све схватам олако,
што се мене тиче – нека буде потоп.

Могу да прочитам стрип, ил неку књигу,
могу и урлати, или мирно лећи,
могу окончати са собом у мигу –
али никуда не могу побећи.

IV ноћ

Банула је пред вратима попут неког чуда,
тобож,

ако хоћу,

да изађемо негде?

Одавно ме није видела,

ни чула...

А знам да јој се никуда не иде,

и да не зна шта ће са собом.

„Да ли тебе човек може наћи игде?!“ –

„Има нешто љуте... Кафу?“ –

„Средњу, добро?“

Јој, човече, ова киша ме откиде...“

Па разгледа књиге,

предмете по стану,

кикоће се,

трепће,

грли ме,

чаврља...

Ђутим,

и зурим некуд

у страну...

На белом се зиду

шири црна мрља.

Како је напољу пасје време,

то не могу ни да наслутим.

Застаје затим.

Пиљи у мене.

А –

је л ми досадна?

И – зашто ћу тим?

Ни плусак је није спречио да дође
(а покисла је до голе коже)

а ја сам опет

намргођен,

а ја сам опет

нерасположен.

„Нема то никакве везе са тобом,
нити сам тужан, нити сам љут,
нити се мрштим с неким разлогом...

И баш ми је драго што си сад ту.

Ногама стојим чврсто на земљи –
глава ми виси у облацима.

Још нисам начисто – чему то стремим,
растргнут између јаве и сна.

Чему празне приче? Сва ми глава јечи.

Не бих својом тлапњом ноћ да ти покварим.

Опет ће из мене нахрупити речи

црне, као црни оџачари.

Иди у кревет и загреј нам собу,

за нас двоје напољу нигде нема места.

Ти си ко звезда у хладном гробу,

ти си моја несрећна сестра.“

V jū̄pro

КОРУПЦИЈА У ДРЖАВНОМ ВРХУ
ПРОСТИТУЦИЈА УЗИМА СВЕ ВИШЕ МАХА
СУДСТВО ИЗГУБИЛО СВАКУ СВРХУ
ПРИВРЕДА НА ИВИЦИ КРАХА
СИРОЧАД СРПСКЕ УГОСТИЛИ ГРЦИ
ТЕРОРИСТИ НАПАЛИ ПОЛИЦИЈСКУ
ПАТРОЛУ
У БОСНИ УСПЕШНО РАЂАЈУ ЦРНЦИ
САВЕЗНА ВЛАДА У РАСКОЛУ
УГЛЕДНЕ ЛИЧНОСТИ У ПЕДОФИЛСКОЈ
АФЕРИ

ЈОШ ЈЕДНА ЖРТВА НАРКОМАФИЈЕ
ТЕШКИ МЕТАЛИ У АТМОСФЕРИ
ПОХАПШЕНЕ СИЛЕЦИЈЕ
ИСКАСАПИО ЖЕНУ НА ГОДИШЊИЦУ БРАКА
КОНАЧНО ПРОНАЂЕН ЛЕК ПРОТИВ РАКА?
УСПЕШНО КЛОНИРАНА ЈОШ ЈЕДНА ОВЦА
УБИО ПРВО БРАТА ПА ОЦА!

* * *

„Током вишедневних
преговора –
а након свестране
анализе –
дата је
подршка
улагању
напора
у циљу изласка из
тренутне кризе.

Усаглашавањем гледишта
и ставова
учињен је
одлучујући корак
да залагањем
наших најбољих
кадрова
буде остварен одређени
помак.
Упркос објективним
тешкоћама
широка подршка
свуда нас прати
јер,
нове победе су пред нама,
јер
иза нас су
резултати.
Демократски
дијалог
алтернативе
нема,
и стога
изражавамо огорчење
због појаве извесних
екстрема,
који не желе видети да решење
почива
у институцијама система.“

Потребне су
радикалније
методе
да се поменуте тешкоће преброде,

и
у том смислу
предузете су
енергичне мере –
закључено је после
радне вечере.

* * *

ПРАВОСЛАВНИ ХРАМОВИ НА МЕТИ
ГРАНАТА
РАЗБУКТАВА СЕ ГРАЂАНСКИ РАТ У КОНГУ
ДЕСЕТОГОДИШЊАК ПОСТАО ТАТА
ОСНОВЦИМА ПРОДАВАО ДРОГУ
УСТАНИЦИ НЕ ОДСТУПАЈУ НИ ЗА ПЕДАЉ
ПОПЛАВЕ НАНЕЛЕ ВЕЛИКЕ ШТЕТЕ
КРСТ КАО НЕИЗБЕЖНИ МОДНИ ДЕТАЉ
РОЂЕНОМ ОЦУ РОДИЛА ДЕТЕ!
ОТКРИВЕНА ЈОШ ЈЕДНА МАСОВНА
ГРОБНИЦА
СА НАШИМ ПРЕПАРАТОМ БУДИТЕ ВИТКИ
И МЛАДИ
РЕКОРДНО РОДИЛИ КУКУРУЗ И ПШЕНИЦА
УБИО СЕ ДА НЕ УМРЕ ОД ГЛАДИ
СОЦИЈАЛНИ ЈАЗ СВЕ ВЕЋИ И ВЕЋИ
200 ИЗГИНУЛИХ У АВИОНСКОЈ НЕСРЕЋИ
РАДНИЦИ ТРАЖЕ ЗАОСТАЛЕ ПЛАТЕ
ПОЛИЦИЈА КРВНИЧКИ ПРЕТУКЛА
ДЕМОНСТРАНТЕ
СТРАТОСФЕРА СА СВЕ МАЊЕ ОЗОНА
ВОЛШЕБНО НЕСТАО НОВАЦ ШТЕДИША
НА ПОМОЛУ НОВА ИЗБОРНА КРАЂА

Г

„Како је досадно – каже она –
ова проклета киша
једино је што нам се догађа.“

VI *ейилоѳ*

Груди се очајно
боре за
ваздух,
из грла излеће нечујан
врисак:
нуде ми шећер,
нуде ми ратлук,
и расте,
и расте
на мозак притисак.
На уста куља
дроб у згури,
ја немам сузе,
ја немам смех.
Крв,
подивљала,
венама јури,
почиње да шиба на уши,
гле!
Жиле су набрекле,
кидише тишња!
Било не чујем више
да куца.
Додирнем трбух –
под кожом
кичма.
Свршено! Остадох
и без желуца.

1995-1999.

ПЕСМА МАЛЕ ИРЕНЕ

Моја је мама најлепша на свету,
ал има пуно посла.
Чекала сам је код баке, на селу...
Данас је с пута дошла.

На путу проводи пуно времена,
она се бави шверцом.
Чим дође, каже: „Стварно сам сморена
да бих се играла с децом“.

Мама је често љута и пије
страшно пуно таблета.
Стално јој нешто по вољи није,
стално јој нешто смета.

Волим кад кући имамо госте,
тад могу да радим свашта.
Све несташлуке они ми опросте,
мама ми све опрашта.

Моја је мама стално под стресом,
зато је боли глава.
Ујутру ми се пожали често
да ноћу лоше спава.

Тата... одавно не живи са мамом,
од кад сам била мала.
А, што неће да се дружи ни са мном —
не бих вам рећи знала.

Мама је често због нечег љута,
и пуно таблета пије.
Тад јој се лепо ја склањам с пута,
да ме опет не бије.

Први сам разред и када петицу
добијем у школи,
купи ми слаткиш ил неку стварчицу...
Мама ме ипак воли!

11-13. III 1997.

* * *

I
Скоро свако вече опседају гости
кућу у коју си узидала кости.

Твој син чило скаче из пусте постеље
и с осмехом прима грозне пријатеље.

Залудници худи каткад ноћи целе
растројени пићем са њим се веселе.

Можда од мерака, ил силне ракије,
у њима се јаве праве пустахије:

без обзира лажних навику су стекли
да му нежне живце кљуцају ко петли.

Груби у сироству, бесни у обиљу,
мрцваре му душу – кокицу носиљу.

Предео је овај чама чамотиње.
Пријатељи служе да газе светиње.

II

Глуви ноћни сати провлаче се споро...
Док син теревенчи, гледаш га с прекором.

са фотографије у старинском раму,
налик на икону у Господњем храму.

И док се клибере, никоме да сине
с колико се патње дижу задужбине.

Ни да ли ће наше вајно задовољство
и по којој цени плаћати потомство!

Наш идеал јесу крцате зобнице,
наше задужбине – масовне гробнице.

Градитељи света као да су свисли.
Праскозорје тешке растерује мисли,

и са новим јутром, што се ракољило –
као да се ништа није догодило.

маја 1999.

* * *

То беше баш знојава ноћ:
жестоко,
без престанка,
незајажљиви кокот
и блудна распуштаљка.

Сутрадан, око поднева,
он пође ка купатилу,
да мало испразни црева
и опорави силу,

када из памрачног, тесног ходника,
спази у кухињи малог јој синка
где седи на поду и бије ћебе:
„Хоћу да једем!
Хоћу да једем!“

Он као да се на трен
малко над собом згади,
те овлаш поцрвене,
ко да се због нечег стиди.

Ипак се врати у собу
да женску још једном одради,
а потом клисну из стана,
да их никад више не види.

29/30. I 2003.

БРОЈЛЕРИЈАДА

(куварско-социјалномедицински о̄глед)

I

Гојазна жена седи на трonoшцу
Пред кућом. Вода кључа у лонцу.

У десној руци држи секирче,
левом
на клади
глади
живинче.

Дру́га њена,
у белој прегачи,
из лонца безглаво пиле извлачи

и почиње да га перуша.

Неколицина пилаци
као иверје
расутих око пања,
у који брид се забада,
зија равнодушна.

Без квоцаја глава
у страну одлеће,
румен прска перје
и траву и цвеће.

Т
Тако умиру бројлери,
живина одабрана,
која живи да зоба
и буде позобана.

II

Свакога бројлера главно је својство
да га вечито краси спокојство.

Док понад пања крила лепећу,
окице бројлера нехајно трепћу.

Лајање паса и птичју грају
или не чују ил не вермају.

Башкаре се на стратишту
као да су на пландишту,

па ко им шију крати сечивом
нема осећај да сатире живот.

III

На гвозден ражањ набодено
врти се пиле зајапрено.

Дражесно цврчи, сочно и фино,
опојно, мирисно и јевтино.

Месо ко спужва меко и сласно
од костију се одваја ласно.

А још је слађе уз криглу пива,
кад сок се лепљив низ браду слива.

Док топлу кртину гладница куша
кришом га прожима пилећа душа.

IV

По разградњи меса, дејством желудног сока,
бројлеров дух се шири путем крвотока;

тело бубри, буја, натиче, постаје тромо,
а чељаде бива смерно, ћудевно и питомо.

Мишићи кржљају мало по мало
и облажу се заштитним салом.

Тај дух сувишне вијуге глача
на мозгу свога потрошача

те напоследку, кад га испегла,
он бива гладак и бистар ко тегла.

V

Производња бројлера цвета
у оном напредном делу света.

Шта том напретку још да се прида
после човека-бројлероида,

који поспано разгледа свет
кроз телевизију, кроз интернет?

VI

Бројлериоиде завидно гледа
светина коју притиска беда,

они којима као дар с неба
дође и кора сувога хлеба.

Врхунском срећом њима се чини
живот на дебилној пилетини.

Због тога жељом пламеном горе
да достигну своје узоре.

VII

Како му расте кубикажа
бројлероид је све више важан.

Свакога с мањом запремином
поистовећује са живином.

А живини са свог стола не жели
чак ни мрвицу да удели.

Није то алавост; јер, људи моји, —
живина због њега и постоји.

Кад се бахатост са бедом скоби
ствара се простор свакој злоби:

на бројлероида се диже светина
да му покаже ко је живина.

Како ће да се заврши кажа
знаће они што избегну ражањ.

10-15. II 2006.

ХАЈДУКОВА ПЕСМА

Племена
                  крвљу
                          гасе
                                  несугласје,
о дивни племићи
                          пасмине
                                  пасје,
ја нисам љубитељ тотема.
Неверне свагда су секли,
                                  ко класје,
ал
      другог избора немам.

Душом се привих уз
                          најопакије;
под тогом
                  Зáкōнā
                          силу не кријем,
нит рукавицама –
                          прљаве руке...
Због много црње
                          хајдучије
сврстах се
                  међу хајдуке.

Када све обзире
                  прегази
                          обест,

а сваку врлину
рђа покрије,
остати Човек –
прва је заповест,
све су остало
тричарије.

новембра 2002.

А ви, љубиџељи џоеџичких бува,
Бисџе л (џосисали мало у џасџува?!)

С. Јесеџин

У ГОРИ

Густ шевар,
црн ко гар.
Док лутам
кроз ноћ сâм,

дрхтим сав:
слух чуљим
и зурим
у мрак плав.

Сенки бој
шушка грм
леден зној –

где је друм?!
Ветра хук...
или вук!?

8. II 1995.

ЧОВЕК ПЕВА ПРЕ ПОКОЉА

Куд погледам – сâме хуље
и Јуде: бал трговаца.
Воду продају за уље...
Пустош. Звекет прапораца.

Иза бодљикавих жица
вежбају се нове трупе.
Испред мене сутрашњица
зјапи попут Црне Рупе.

Туго! радост ми је храна,
ал не варим бесмислице.
Сад, нека ми сломе шију –

младост ми је прокоцкана –
ипак ми не могу птице
ископати из очију.

априла 1996.

ПОПОДНЕ УЗ РАДИО

Седим на тераси
цео дан, ко блесан.
Дан се споро гаси
са врапчијом песмом.

А суседи седе
под расцвалом шљивом,
ћаска се и преде
уз кафу и пиво,

док балаво дерле
изводи оперу:
махнито се дере
као да га деру!

То проклето дете
дошло ми је нетом
да зграбим за пете
и спљескам о бетон!

Врућина ми, канда,
помутила памет? –
Народе спопада
Паклени кијамент.

Врага што не дрема
руља слави пљеском.
Ничег новог нема
под капом небеском.

Још једна рђава песма,
још један безвезан дан.
Вече се шири ко плесан
под првим звездама.

23. V 2000.

* * *

Овај свет је суров
и величанствен.
Овај свет сам Ја.
Овај свет не желим
да будем ја.

19. VII 2000.

НАЈЉУБАВНИЈА

Ја често, често снатрим
пут до пуне слободе –
не мислим на Људска Права,
њима се маје роб –
и видим, у некој ватри,
где ме све стазе воде
у порицање Света...
Ван тога, излаз је –
Гроб.

Замишљајам: висим под гредом...
И петља
шију ми стеже,
у очима још свицка
одблесак мутног цкла.
Док попут зипке се њишем,
у инат Сили Теже,
оклембешеног тела,
на пола метра
од гла.

Али кад год ме сколи
волшебно привиђење,
увек, хтео – не хтео,
налетим на исту сметњу:
или сам сувише храбар
и смео
за ово решење,
или за такав корак, напросто –
немам петљу.

Мисли тад изубаха
крену у другом смеру:
да кажем последње збогом
сваком земаљском пиру,
да се ко пустињак склоним
у пустош,
у пештеру,
или потражим спокој
Монāхā
у манастиру.

Тек тада, грешан, појмим,
на педаљ од пропасти,
да себе ни у вицу
ничим не могу спасти,
да су сви моји снови ништа до —
морска пена...
Јер до кретенлука волим,
толико, да цептим од страсти,
најлепшу бесмислицу
која се зове —
Жена.

23. XII 2002.

* * *

Јутра почињу псовкама.
Над кадом цури славина.
Кафа сумњиве каквоће.
Доручак од сплачина.

Дани у безделици.
Гужве по бусевима.
Умиру кукци. Цвета.
Отров на усевима.

Шеталиште у смету.
У руци просјачка торба.
Ваљда у тржном центру
не пукне опет бомба.

Кафана код „Три жеље“.
С пићем се поруга мрести.
Накарадно весеље.
Локање до бесвести.

Режањ се луне церека.
Порив за самоубиством.
Постеља мека чека.
А сутра опет исто.

27. I 2003.

ЈАКША

У преломних дана
паклен колоплет –
са пуцањем брана
узбуркани свет,
када с хуком срушише
стену у Берлину
а румунског сручише
Вожда у прашину
(пијано се клатила
и звезда у Кремљу,
претећи да падом
потресе сву Земљу) –
можда зато да буде
у том котлу врелије,
ускочише и делије
широм Југославије.

С шеснаест година
нисам разумео
тај вашар трибина,
где сам се обрео.
Маторе дртине
са ногом у гробу
складале су химне
у част Новом Добу,
док по трговима
бесловесна маса
певала је вођима,
урлала из гласа.

Ја сам с вршњацима,
дечачки озарен,
тек жицао лову
за прве цигаре;
ми смо усред буре
стајали са стране –
штипали смо цуре,
крави Богу дане.

И чим су се жешће
ориле пароле,
и ми смо тим чешће
бежали из школе.

*

Шта ће нама знања,
снови поплувани? –
У њих не верују
ни наши профани.
Чир их исти гризе –
чему да се пате?
Краду им девизе,
закидају плате.
Чега год се дохвате –
клизне им из руку.
Вуцибатине им
зезнуле науку.

*

Преко пута школе
стоји бифе „Лола“:
два стоца за шанком,
три-четири стола.

Ту је прешла клапа
обесних младића
након првих пива
на жестока пића.

*

Уз пиће се брзо
исцрпе све теме,
а некако ваља
прекратити време.
Зато и постоје –
јасно је ко дан –
гатање из шоље,
гледање у длан...
А ја сам помало
„стручњак“ за те трице
јер... то, уосталом,
воле... девојчице.
Цела прича траје
док спућкаш пô пљуге:
линије живота
још су свима дуге;
путовања, слава,
бурно ћеш живети...
мало која цава
ће ти одолети.

Наш пријатељ Јакша
(предзадња, до врата)
прво мирно прати
шта фалета „гатар“;

затим насмешено
свога длана шару
пружа понесеном
другу – свезнадару,
да га само једном
фразом за трен смота:
„Гле како је мени кратка
линија живота!“

Исти онај мраз и сада
још ми леди кости:
„Брате... не верујеш, ваљда,
у ове глупости?“

*

*Ти би да га умочиш
иа да се извучеш,
залићу ии црне очи
живом содом, луче!*

*

Стиже судбоносна
деведесет друга:
савезне се војске
повлаче и с Југа.
Тамо, за Дунавом,
Славонија гори;
суседи друг другу
опет су злотвори.
Крајина од лани
застрта курњавом.

Босански јарани
пожар гасе сламом.
Дошла вода
све до пода
за бећаре
жива згода.

*

Тле питомих села
и градских улица
у Србији плаве
реке избеглица.
У супротном смеру
за то време хита
момчад гладна свега,
тек живота сита.
И, како већ бива
када вода куља —
бистрина се губи
од силнога муља:
земљу разједају
грдни мешетари.
Гласила опседају
ратни добошари.
Привреда распета,
цвета кријумчарство...
На многаја љета
да живи банкарство!

*

А ауто-путем
„Братства и јединства“

превозе регруте
пропасног воинства:
конвој с Куманова
путује ка Срему.
У конвоју – камион.
И Јакша – у њему.
Кроз мусава стакла
одсутним погледом
зури у пределе
под снегом и ледом.
Униформу носи
две недеље само.
У Шид ће их, веле.
Шта га чека тамо?

*

Намирити куље
постаје умеће –
редови за уље,
редови за шећер.
Радник од кумира̄
плаћен је издашно –
врећама кромпира,
џаковима с брашном.
Пред Црвеним крстом
народа ко песка;
лименкама купљена
Србија небеска.
Редови за лекове,
бонови за клопу...
Наше лађе плове
право у Европу!

Људи, сред гунгуле,
док милост чекају,
мало Бога хуле,
мало се чаркају.
Ил, да с плећа бreme
понижења свале
и прикрију чемер —
тобоже се шале.
У бегу од мрака,
испред посланстава,
смет мојих вршњака,
младих српских глава...
Дома нешто мезни,
цугни у бирцузу...
Редови за бензин,
редаљке за блузу.

*

Поисли, озебли,
голобради момци,
са војног стрелишта
по два, у поворци,
гњецају калиштем
пут касарског здања —
сваки шољу чаја
и постељу сања.
Други црв, пак, рије
Јакши по мислима:
ниједном се није
јавио својима.
Писма им не иду,
нема телефона...

Са светом је свака
прекинута спона.

*

Потмула тутњава
иза Товарника
изазива тиху
језу код војника:
већ сутра ће, можда
пре но сунце сине,
запасти у метеж
славонске равнине.
Водник, обазрев се,
с подсмехом им кресну:
„Живље, стрина-Персе!
Де, да чујем песму!“

*

*Признај, признај мала,
ниси ни сањала
да би некад њала
од мога рафала!*

*

Бојовници гину,
а у заветрини
због њих бриге брину
брижне старешине.
Храбре војсковође
у хладу дебелу –
по злу ако пође
да буду на челу.

Војсковѳа вође
не знају за страх:
они рат не воде,
већ играју шах.

*

Врагови режима
с праведничком љутњом
по јавним гресима
шибају ко кнутом:
увек одрешитих
миротвора – лом,
с врло нарочитим
светоназором...

*

Шта чиниш волико,
какво којекуде? –
Плаћасмо толико
вековне заблуде...
Ко ће вечно криве
исправљати Дрине? –
Светом данас влада
закон трговине!
Кад на површини
плива сâми талог –
шта је Душан Силни
спрам Шћепана Малог?
О хлебу и води
будале бој бију,
док у таквој згоди
мудри вино пију!

*

Мраз, од посла ништа,
па Јакшина мати
вести са ратишта
ваздан помно прати:
на ТВ-у иде
прилог Си-ен-ена;
на снимку – ледина,
жицом омеђена.
За жицом – скупина
заробљеника,
злогласних и гадних
Србочетника.
И у мноштву младих,
испијених лица,
скамењена мати
позна свог јединца.

*

Камо твоје очи дивне,
моје лане,
речи благе и умилне,
тешко мајци?
Куд ми звезду однедрише
разбојници,
да не видим дана више,
очи моје?
Где те ближњи испратише,
тужни сине? –
усташама на стратиште,
злотворима!

Јесу ли те намучиле
  крвопије,
благослов им задњи биле
  клетве моје!
Огубале смрт искале
  узалуду,
свом породу запевале
  ко ја теби!
Тешко земљи коју воде
  распутници,
коју бране, куку, роде,
  скутоноше!
Ни гроб ти се не зна да ти
  безгробнику
у походе мајка сврати,
  кукавица,
да се сину обрадује,
  земљи црној,
да земљицу помилује
  место косе!
Ко ће твоме оцу јаде
  ублажити —
од тебе нам не остаде
  ни посмрче,
ко нам старост утешити,
  моја рано,
сестри твојој крило бити,
  безбратници!
Срце моје, угнежђено
  у недрима,
у камен је претворено,
  мрамор црни!

Чему да се мајка твоја
више нада,
мој Бобане, кућо моја
ископана!

*

Отада подоста
пролете пролећа...
У току је проста
две хиљаде трећа.
У земљама бивше
Југославије
слободно се дише,
без тираније.
Званичници нови
с екрана се кезе:
обнављају државне
и привредне везе.
Место диктатора
сад народна власт –
свака у свом тору –
пуку вади маст:
демократски вешто
уљезима, ено,
распродају све што
није порушено.
Ван мрачњака – грађани
сагласни су листом;
све се променило
да остане – исто.

*

*Узели се нисмо,
хоѿа-цѿѿа Миле,
ал доби́ли ми смо
коѿиле ко ѿиле!*

*

И ево где ме после
пуних петнаест годишта
колеса лако носе
пут мора, мог одредишта.
Прелог, рит, луг па ливада
равнице преиспољне...
Гдекоја кља́ста зграда,
баук минуле војне.
С пољима наизменце –
градине пуне плода.
И титра блиставо бренце
у звону плаветног свода.
Ко да све јуче беше...
А пређох тридесету.
У сећању ми се смеше
ближњи, стрти у цвету.
Мислим на бешчислене,
прешавше тек праг детињства,
вргнуте у бесмислене
каљуге непочинства.
И гледам крајпуташе –
та поља ненасита.
И Јакшу, где из њих маше
класјем славонског жита.

новембар 2003 – фебруар 2004.

КАРАЂОРЂЕ И МАРИНКО

I

Ата јаше Карађорђе, војевода и хајдук,
кроз слободну Шумадију к Тополи га носи пут.
Под његовом руком смелом годинама голи пук
за Србије васкрс бије с турском силом бојак љут.

Малорек је Црни Ђорђе а сева му поглед мрк,
јед и срџба њега море, опуштен му црни брк.
Закон још је неукрепљен а војводе његове
честохлепне земљу дробе, воде распре јалове.

Куда прође пред њим смерно поклања се свака влат,
зверад горска сва занеме, лес притисне потпун мук.
У смирају који прати једноличан коња бат
до вечери вран му пева, од вечери јеј злогук.

II

Разведри се, србски Вожде, Тополи си надомак,
одмориће трудне кости на огњишту свом јунак!
Пољубиће љубу верну и синчића маленог,
загрлиће мајку белу и брата свог јединог.

Вранац ти се раздрагао, осећаш ли како ат
под тобом се разиграо, весело ко пијан сват.
У долину сунце баца последњи од злата клас,
де, подбоди тог парипа, нека полети у кас!

III

То не писну љута гуја под Ђорђевићим чардаком,
нити сестре Лазаревиће закукаше за братом,
нит се сручи на Тополи с неба звезда Даница —
то камен о камен бије с клетвом црна старица:

„Здраво да си Црни Ђорђе,
наш небели данче,
зло нам јутро с тобом дође,
крвави јуначе!
Нашто раја сподби ноже,
сабље посталице? —
да ти душа свето Божје
не виђела лице!
А зато ли народ голи
извргну пропасти,
да твој брат нам по Тополи
ђевојке бешчасти?
Богом би ти просте биле
главе два ми сина,
што су тице насладиле
на турским коцима;
Богом би ти била проста
и плот оца њина,
на разбоју која оста
’раном душманима;
ал непосто што Маринка
склони са војишта —
спрам твог брата-срамотника
даије су ништа! —

Г

да Србљима каља образ
и невољне тлачи,
да убога јагми добра
злеуде нејачи...”

IV

Са очима пуним дима стајао је скамењен,
док Маринка не прострели напрасно ко јастреб
  ПЛЕН –
чело му се наоблачи, пуче Ђорђе као гром:
„Којекуде, вешај гада!“ – процеди он момку свом.

Ко Суд Страшни Маринку се учинио витез прек,
зверао је обамрџо у брата и дружину;
над Тополом разлеже се врисак мајке и лелек,
а момцима погледи се сурваше на ледину.

.....
.....
.....
.....

„По души те, – порумене Црни Ђорђе као рак –
вешај курву да и тобом не украсим довратак!“
Те по страшном самосуду затвори се у вајат,
на вратима којег му се њихао јединак брат.

V

Преступника сахранише без кукњаве и плача —
мајци га је забранио син под претњом корбача.

И дан други у вајату Вожд печалан проведе,
нити са ким реч прозбори, нити спава, нит једе.

Трећег дана он изађе и напусти ћутке дом,
пратећи у стопу звезду на заветном путу свом.

јуни-јули 2004.

МОЛИТВА

Узми ме, Господе Благи, што пре,
док не понесем и најтежи грех.
Када већ морам умрети нека
то буде док личим још на човека.

четвртак, 18. VIII 2005, Александровац

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Драган Бунарџић је рођен 1973. године у Краљеву.

Пише поезију, сатиру и преводи са руског. Саоснивач је руско-српског Братства Светих Цара Николаја и Владике Николаја, основаног на иницијативу руског лингвисте, публицисте и преводиоца Марије Мељкове почетком 2001. у Москви, и председник српске гране Братства, која је крајем 2004. године регистрована у Србији под именом Словенско друштво, са седиштем у Краљеву. Братство је основано у циљу свестраног јачања и продубљивања братских односа између руског и српског, као и осталих словенских и православних народа, и бави се културном, просветитељском и издавачком делатношћу.

Члан је Краљевског сатиричног круга, добитник је награде за најбољи афоризам 2006. на шабачкој „Чивијади“. Ово је његова прва збирка песама.

Преводи:

- *Циркус Принџинџрам*, песме и приче Данила Хармса за децу (Легенда, Чачак, 2004.);
- документарна повест *Који живи у њомоћи Вишњеџа* савременог руског писца Виктора Николајева (у припреми).

Живи у Краљеву.

РЕЧНИК МАЊЕ ПОЗНАТИХ РЕЧИ

безделица - беспослица
бешчислен - безбројан,
неизбројан
брид - сечиво

волшебан - чаробан, чудан,
тајанствен

дроб - утроба, органи у
трбушној дупљи, особито
црева и желуцац

згура - отпаци, *шљака*;
изворно: црна, тврда, стак-
ласта маса која остаје после
топљења руде, метала
зорити се - шепурити се,
поносити се

изубаха - изнебуха,
изненада, неочекивано

јеј - јеј(ин)а, буљина, сова

калиште - блаштиште
кљаст - обогаљен,
осакаћен

кнута - бич, камција

колесо - точак

колоплет - већи сплет, када
се чега више сплете у једно
крупко, коло

куље - трбух, трбушина
(погрд.)

кумир - предмет слепог
поштовања и обожавања,
идол

курњава - дим, односно ја-
ко димљење које у нереду
избија и шири се с ватром
и пламеном

надеждан - који буди наду
непочинство - недело,
злочин

печалан - жалостан, тужан
пештера - пећина, шпиља
посталица - предмет или
ствар која је дуго стајала
неупотребљавана
прелестан - привидањ,
преваран, варљив, који
опсењује, заварава

распутник (ков.) - несрећен,
неодговоран, па и раскала-
шан човек, небрижан, не-
промишљен, без обзира на
последнице

свезнадар - свезналица,
паметњаковић

светоназор - поглед на свет
скобити (се) - срести (се)

тлапња - трабуњање,
наклапање

фалетати - гатати, врачати

хасна (тур.) - корист

целац - сув и тврд снег,
који се ухвати и очврсне
тако да се понекад по њему
може и ићи

цкло (нар.) - стакло; у
Црној Гори, на јужној
обали Скадарског језера,
тик уз границу са Албани-
јом, постоји сеоце које се
зове Цкла

чазбен - гостољубив, пре-
дусретљив, несребичан, увек
рад да друге *почастии*

частохлапан - похлапан за
славом, поштовањем, угле-
дом и повластицама

честа - овде: густа крошња

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР: Оплемењено црнило 5

Грађа песме 9

Глад ми је бескрајна а руке вечно њразне

Странац 13

Мед њече из наивног цвења 14

Недовршена песма 15

Бадњи дан 17

Јутро након бесане ноћи 18

Писмо брату 19

Најављују време ведрије и боље 21

Мушмула 22

Ти си мој драгуљ волшебан 24

Највеће задовољство за које знам 25

Ја нисам човек него биљка 26

Покидане струне 27

Склањај децу мајко моја иде злочинац

Стара песма 31

Неки људи 33

У зимско њодне мој њријатељ и ја 34

Бездушје 35

Песма мале Ирене 47

Скоро свако вече њседају гостии 49

То беше баи знојава ноћ 51

Бројлеријада 52

Хајдукова песма 60

*А ви, љубићељи поетичких бува,
Бисте л (исосисали мало у исашува?!)*

У гори	65
Човек пева пре покоља	66
Поподне уз радио	67
<i>Овај свети је суров</i>	69
Најљубавнија	70
<i>Луштра починју исовкама</i>	72
Јакша	73
Карађорђе и Маринко	86
Молитва	92
Белешка о писцу	93
Речник мање познатих речи	94

Цртеж на корицама и испред назива поглавља:
АНРИ МАТИС: На прозору; уље на платну
Београд, Народни музеј